

че бѣше отчаенъ за прѣдполагаемитѣ си мечти: за отиваніе въ Влашко и Сърбія. Ржката му до толкова бѣше затекла, щото неможаше да си въздъхне. Силитѣ му отслабваха и очакваше спокойствие само въ смъртѣта; но пакъ се недаваше да го узнаятъ другаритѣ му, които съ послѣдни усилия окуражаваше. Додѣто се помаяха тамъ и причакваха воловарчето да имъ донесе хлѣбъ, слѣдъ малко съглѣдаха, че иде тѣлна отъ въоружени хора. Това бѣше потерята, която се отпрати на сжщото мѣсто, дѣто воловарчето посоче, а въѣводата съ дружината се отпрати за къмъ Терзоба. Като пристигнаха надъ послѣдното село, прѣнощуваха тамъ и на заранѣта влѣзаха въ лозята като мисляха, че ще излѣзе нѣкой отъ познатитѣ имъ да си поискать хлѣбъ.

За зла честь, турекото правителство употреби такива строгости, въ онова врѣме, щото не оставяше никого на никадѣ да пътува безъ да бѣде затворенъ и изслѣдванъ. Баши-бозуцитѣ на всѣкадѣ завардваха и никой не смѣеше да излѣзе вънъ отъ кхщата си безъ да не прѣтърни: обиръ, или убийство. Въѣводата проведи Андона Кутевъ, който знаеше абаджийскитѣ работи, като отиде въ Терзоба да се каже, че иде отъ къмъ *Колибитѣ* (загорско) и че тамъ е ужъ раздавалъ еадели за прѣдение (На А. Кутевъ, баща му е билъ найпърви въ Сливенъ по влияние и богатство и такъвъ въ абаджийскитѣ еснафъ) и тѣй въ видѣ на пхтникъ търговецъ, да купи хлѣбъ и да го занесе на другаритѣ си. Андонъ бѣше рѣшителенъ момъкъ. Той не отеяза на въѣводовитѣ думи, но си остави орхжието и въстаническитѣ си принадлежности при другаритѣ си и отиде въ село Терзоба и право у дюкянѣтъ на Сливненецѣтъ Енчу Ивановъ, който бѣше познатъ тогава за комитетски привърженникъ. Андонъ поздравѣ всичкитѣ селени въ